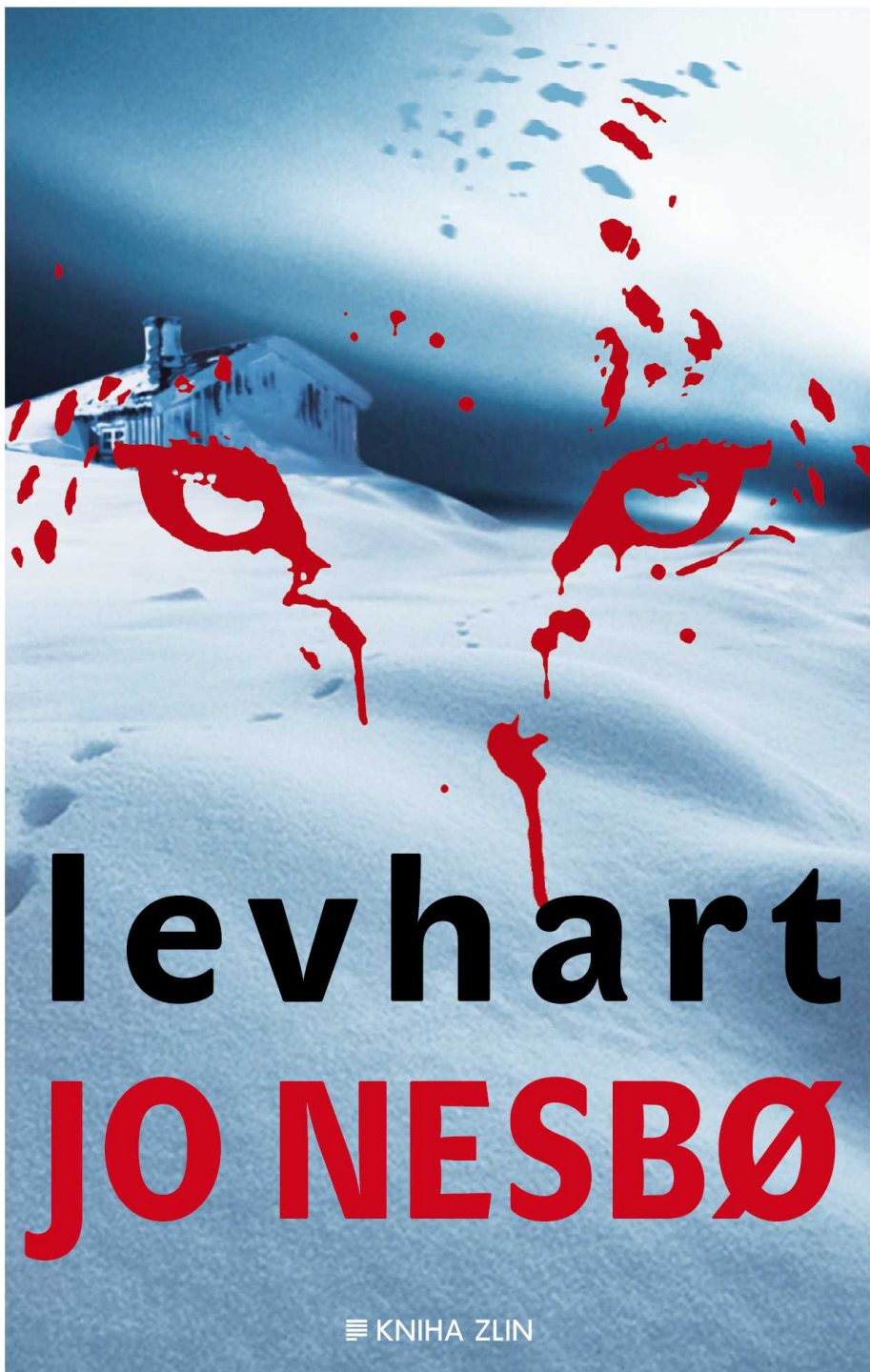

FLEET

Jo Nesbø

Levhart

levhart JO NESBØ

This translation has been published with the financial support of NORLA.

Copyright © Jo Nesbø 2009

Published by agreement with Salomonsson Agency

Translation © Kateřina Křišťůvková 2013

ISBN 978-80-7473-110-5

ISBN 978-80-7473-138-9 (PDF)

ČÁST I.

Kapitola 1

Utonutí

Probrala se. Zamrkala do černočerné tmy. Otevřela ústa a vydechla nosem. Znovu zamrkala. Ucítila, jak jí kane slza, ucítila, jak rozpouští sůl z ostatních slz.

Do krku jí však už nestékaly sliny, ústní dutinu měla suchou a drsnou. Tváře se jí tlakem zevnitř napínaly. Připadalo jí, jako by jí cizí těleso v ústech mělo rozervat hlavu. Co to jenom je? Co je to? Její první myšlenkou po procitnutí bylo to, že chce zpátky. Zpátky do temné, teplé hlubiny, která ji obklopovala. Injekce, kterou jí píchl, nadále působila, ona však věděla, že bolesti brzy nastoupí, cítila to podle pomalých tupých úderů pulzu a cukavého posunu krve mozkem. Kde je on? Stojí přímo za ní? Zadržela dech, naslouchala. Neslyšela nic, vnímala však fyzickou přítomnost. Jako levhart. Někdo jí vyprávěl, že levhart je tak neslyšný, že se dokáže ve tmě připlížit až těsně ke své kořisti, dokáže ovládat svůj dech tak, aby dýchal ve stejném rytmu se svou obětí. Zadržuje dech, jestliže ho zadržuje i kořist. Připadalo jí, že cítí jeho tělesné teplo. Na co ten člověk čeká? Opět začala dýchat. A ve stejném okamžiku ucítila na zátylku cizí dech. Bleskurychle se otočila, udeřila, zasáhla však pouze vzduch. Schoulila se, snažila se zmenšit, schovat se. Bez úspěchu.

Jak dlouho byla bez sebe?

Účinek drogy na okamžik polevil. Trvalo to jen zlomek vteřiny, avšak jako ochutnávka, jako příslib to stáčilo. Příslib toho, co bude následovat.

Cizí těleso, které muž položil před ni na stůl, mělo velikost kulečnickové koule, bylo z lesklého kovu a byly do něj vysekány otvory, postavy a znaky. Z jednoho otvoru visela červená šňůrka s očkem, což v ní automaticky vyvolalo vzpomínku na vánoční stromek, který měli za sedm dní v předvečer Štědrého dne zdobit u rodičů. Lesklými koulemi, skřítky, papírovými košíčky, svíčkami a norskými vlaječkami. Za osm dní mají zpívat *Krásná je zem*, a ona by měla sledovat zářící oči svých synovců a neterí, až budou rozbalovat dárky od ní. Všechno měla udělat jinak. Všechny dny měla prožívat mnohem intenzivněji, mnohem pravdivěji, naplňovat je radostí, smíchem a láskou. Místa, jimiž jenom projela, místa, kam mířila. Muži, které potkala, muž, jehož ještě nenašla. Plod, jehož se zbavila, když jí bylo sedmnáct, děti, které zatím neporodila. Dny, jež zavrhl kvůli dnům, o nichž si myslela, že je získá.

Pak přestala myslet na všechno ostatní a uvažovala jen o noži, který jí muž přidržel před obličejem. A o měkkém hlase, jenž jí nařídil, aby si kouli vložila do úst. Udělala to, samozřejmě že to udělala. S bušícím srdcem otevřela ústa co možná nejšířeji a vstrčila si do nich kouli tak, aby červená šňůrka visela ven. Kov chutnal hořce a slaně, jako slzy. Pak jí ten člověk násilím zvrátil hlavu a ona ucítila na kůži chladnou ocel, jak jí přiložil nůž naplocho ke krku. Strop a místnost ozařovala kapesní svítilna opřená o zeď v jednom rohu. Holý šedý beton. Kromě svítidla se v místnosti nacházel bílý plastový zahradní stoleček, dvě židle, dvě prázdné lahve od piva – a dva lidé. On a ona. Ucítila

pach kožené rukavice, když cizí ukazováček lehce popadl šňůrku visící jí z úst. A v následujícím okamžiku jako by se jí hlava rozlétla na kusy.

Koule nabobtnala a zatlačila jí na vnitřní stranu ústní dutiny. Přestože otevírala ústa, co mohla, tlak byl neměnný. Muž jí otevřená ústa prohlédl se soustředěným, zaujatým výrazem ve tváři, jako zubař, který kontroluje rovnátka, zda dobře sedí. Náznak úsměvu signalizoval, že je spokojený.

Jazykem zjistila, že z koule trčí trny, že právě ony se jí tlačí na patro, do měkkých tkání spodiny ústní, na zadní stranu zubů a na čípek. Pokusila se něco říct. Muž trpělivě naslouchal neartikulovaným zvukům vycházejícím z jejích úst. Pokývl, když to vzdala, a vytáhl injekci. Ve světle kapesní svítilny se zatřpytila kapička na hrotu jehly. Muž jí zašeptal do ucha: „Nedotýkej se šňůrky.“

Potom jí vpíchl jehlu ze strany do krku. Během několika vteřinek ztratila vědomí.

Naslouchala vlastnímu vyděšenému dechu a přitom mrkala do tmy.

Musí něco podniknout.

Opřela se dlaněmi o sedátko židle, které bylo ulepené jejím potem, a zvedla se. Nikdo ji nezarazil.

Několika krůčky přistoupila ke zdi. Šátrala po ní, došla k hladké studené ploše. Kovové dveře. Zkusila zástrčku. Nepohnula se. Zamčeno. Samozřejmě že je zamčeno, co si myslela? Zaslechla smích, anebo ten zvuk vychází z její vlastní hlavy? Kde je ten muž? Proč si s ní tímhle způsobem pohrává?

Podnikni něco. Uvažuj. Jenže aby mohla uvažovat, musí se nejdříve zbavit té kovové koule, než ji bolest dožene k šílenství. Strčila si do jednoho koutku úst palec a do druhého ukazovák. Ohmatala trny. Pokusila

se vmáčknot pod jeden z nich prst. Marně. Přepadl ji záchvat kašle a s ním panika, protože náhle nemohla dýchat. Došlo jí, že kvůli trnům jí natekly měkké tkáně v okolí dýchací trubice, a tudíž hrozí, že se brzy udusí. Kopla do kovových dveří, pokusila se zakřičet, avšak kovová koule zvuk utlumila. Vzdala to. Opřela se o zeď. Naslouchala. Neslyší opatrné kroky? Pohybuje se ten člověk po místnosti, hraje si s ní na slepou bábu? Nebo jí v uších hučí jenom vlastní krev? Obrnila se proti bolesti a stiskla ústa k sobě. Jen maličko se jí podařilo zatlačit trny zpět do koule, vzápětí jí ústa opět násilím roztáhly. Jako by teď koule pulzovala, stala se železným srdcem, její součástí.

Podnikni něco. Uvažuj.

Pružiny. Hroty jsou napínané pružinami.

Vysunuly se, když muž zatáhl za šňůrku.

„Nedotýkej se šňůrky,“ přikázal jí.

Proč ne? Co by se stalo?

Svezla se po zdi a posadila se. Z betonové podlahy stoupala vlhkost a chlad. Chtěla znovu zakřičet, avšak nedokázala to. Ticho. Mlčení.

Veškerá slova, jež měla říct ve společnosti lidí, které milovala, místo slov, jež vyplňovala ticho ve společnosti lidí, kteří jí byli lhostejní.

Nebylo úniku. Je tu jen ona sama a tahle šílená bolest, hlava, která se jí snad rozskočí.

„Nedotýkej se šňůrky.“

Jestliže za ni zatáhne, možná se hroty zasunou do koule, a tím se zbaví bolesti.

Myšlenky jí kroužily neustále dokola. Jak dlouho tady je? Dvě hodiny? Osm hodin? Dvacet minut?

Jestliže prostě stačí zatáhnout za šňůrku, proč už to neudělala? Kvůli varování pronesenému očividně nemocnou osobou? Nebo je tohle součást hry, že se má nechat ošidit a nesnažit se zbavit té naprosto zbytečné

bolesti? Nebo jde v té hře o to, že má navzdory varování za šňůrku zatahnout a ono se... stane něco příšerného? Co by se v tom případě stalo, co je to za kouli?

Ano, je to hra, hrozivá hra. Protože ona musí. Bolest je nesnesitelná, krk jí otéká, brzy se udusí.

Pokusila se znovu vykřiknout, ale vyšlo z toho jen vzlyknutí. Mrkala o sto šest, slzy už jí však netekly.

Prsty nahmataly šňůrku visící jí mezi rty. Opatrně za ni zatahla, aby se napjala.

Litovala všeho, co neudělala, to bylo jasné. Kdyby ji však život v odříkání umístil jinam než právě na tohle místo, byla by raději. Chtěla jenom žít. Jakýkoli život. Jak prosté.

Zatáhla za šňůrku.

Ze špiček trnů vylétly jehly. Byly dlouhé sedm centimetrů. Čtyři z nich pronikly tvářemi, tři se zabodly do vedlejších nosních dutin, dvě do nosu a dvě do brady. Jedna jehla provrtala hltan a jedna pravou oční bulvu. Dvě jehly pronikly přes zadní patro až do mozku. Bodné rány však nebyly přímou příčinou smrti. Kvůli kovové kouli, která jí vyplňovala ústa, nedokázala vyplivovat krev proudící z ran. Ta jí místo toho stékala do dýchací trubice a dál do plic, což vedlo k tomu, že se kyslík nemohl vázat na hemoglobin, a to zase vedlo k zástavě srdce a k tomu, co soudní patolog ve své zprávě označí za cerebrální hypoxii, tedy nedostatečné okysličení mozku. Jinak řečeno, Borgny Stem-Myhreo-
vá utonula.

Kapitola 2

Vysvětlující tma

18. prosince

Dny jsou krátké. Venku je nadále světlo, ale tady uvnitř v mé střížně panuje věčná temnota. Ve světle pracovní lampičky se zdají osoby na fotografiích visících na stěnách tak provokativně veselé a nic netušící. Tak plné očekávání, jako by to byla samozřejmost, že mají život před sebou, plánovaný a nepřetržitý jako naprosto klidné moře času. Vystříhoval jsem z novin, zahodil uslzené příběhy o zdrcené rodině, odstranil krové detaily nálezu mrtvoly. Vzal jsem si jen nevyhnutelný snímek, který dal neodbytnému novináři nějaký příbuzný nebo kamarád, fotografii z doby, kdy byla na vrcholu, kdy se usmívala, jako by byla nesmrtelná.

Policie toho mnoho neví. Prozatím. Ale brzy toho získají víc, s čím budou moct pracovat.

Co je to, kde se to skrývá, to, co činí člověka vrahem? Je to vrozené, ukryté v nějakém genu, zděděná možnost, kterou někteří mají, a jiní ne? Nebo to vyvolává nutnost, vyvíjí se to při setkání se světem, je to strategie přežití, choroba zachraňující život, racionální šílenství? Protože přesně jako nemoc představuje pro tělo horečnatou palbu, je šílenství nutným únikem do míst, kde se lze znovu zabarikádovat.

Osobně se domnívám, že schopnost vraždit je základní schopností každého zdravého člověka. Naše existence je per-

manentní boj a ten, kdo nedokáže zabít svého bližního, nemá právo existovat. Vražda je navzdory všemu jen urychlení nevyhnutelného. Smrt nečiní výjimky a to je dobře, neboť život je bolest a utrpení. Z tohoto pohledu je každá vražda milosrdným činem. Jen to tak nepůsobí, jestliže slunce člověku zahřívá kůži, jestliže mu voda cáká na rty a člověk cítí v každém úderu srdce pitomou chuť žít a je připraven zaplatit za ždibíček času vším, co budoval celý život: důstojností, pozicí, principy. Pak je nutné sáhnout do hloubi, minout matoucí, oslepující světlo. Proniknout do chladné, vysvětlující tmy. A ucítit tvrdé jádro. Pravdu. Protože tu jsem já musel najít. Tu jsem našel. To, co z člověka udělá vraha.

A co můj vlastní život, myslím si i já, že představuje nepřerušované moře času?

Vůbec ne. Zanedlouho budu také já ležet na skládce smrti, společně s dalšími představiteli rolí v tomhle malém dramatu. Avšak bez ohledu na to, v jakém stadiu hniloby se bude moje tělo nacházet, bude se usmívat – i kdyby zbývala už jen kostra. Protože pro tohle já teď žiju, je to jediné oprávnění mé existence, moje možnost se očistit, zbavit se veškeré hanby.

Tohle je ovšem pouze začátek. Teď zhasnu lampičku a vyjdu na denní světlo. Na zbytek denního světla.

Kapitola 3

Hongkong

Děšť neustával. Vůbec neustával. Prostě se nevzdával. Panovalo vlhké a vlhké počasí, týden za týdnem. Země byla nasáklá vodou, docházelo k sesuvům půdy na mezinárodních silnicích, tažní ptáci nikam netáhli a přicházela hlášení o výskytu hmyzu, který se tak daleko na severu nikdy předtím neobjevoval. Kalendář sděloval, že je zima, avšak travnaté plochy v Oslu nejenže nepokrýval sníh, nebyly dokonce ani hnědé. Zelenaly se lákavě jako umělá tráva na stadionu na Sognu, kde se odevzdání kondiční běžci uchýlili k běhání v kombinézách ve stylu Bjørna Dæhlieho, zatímco marně čekali, až se budou moci vydat na běžkách stopou okolo jezera Sogsvann. Na silvestra padla tak hustá mlha, že zvuk rachejtlí se nesl z centra města až na vzdálené předměstí Asker, zahlédnout se z nich však nedalo ani ň s výjimkou těch, které člověk vystřeloval z trávníku na vlastní zahradě. Přesto Norové propálili toho večera v ohňostrojích šest set norských korun na jednu domácnost – podle spotřebitelského průzkumu, jenž také ukázal, že počet Norů, kteří si splnili sen o bílých Vánocích na thajských bělostných plážích, se během pouhých tří let zdvojnásobil. Avšak i v jihovýchodní Asii to vypadalo, jako by se počasí zbláznilo – nad Čínským mořem se nyní vr-

šily hrozivé spirály, které bývaly na meteorologických mapách k vidění pouze v sezoně hurikánů. Hongkong, kde patří únor zpravidla k nejsušším měsícům v roce, bičoval tohoto rána déšť a špatná viditelnost způsobila, že letoun na lince číslo 731 společnosti Cathay Pacific Airways z Londýna musel ještě jednou zakroužit nad letištěm Chek Lap Kok, než mohl přistát.

„Budte ráda, že nebudeme přistávat na starém letišti,“ snažil se pasažér čínského vzezření uklidnit Kaju Solnessovou, jež svírala područky sedadla tak, až jí zbělely klouby. „To se nacházelo uprostřed města, narazili bychom přímo do jednoho z mrakodrapů.“

To byla první slova, která muž pronesl od chvíle, kdy před dvanácti hodinami vzlétli. Kaja se lačně chopila šance zaměřit se na něco jiného než na skutečnost, že se nachází ve vzduchu, a to ve vzduchu momentálně značně turbulentním, a odvětila:

„Děkuji, pane, to mě uklidnilo. Jste Angličan?“

Muž sebou trhl, jako by mu Kaja dala pohlavek, a ona pochopila, že se ho příšerně dotkla tím, že si myslí, že by mohl patřit k někdejšími kolonistům: „Ehm... možná Číňan?“

Tázaný rozhodně zavrtěl hlavou. „Hongkongský Číňan. A vy, slečno?“

Kaja Solnessová na okamžik zauvažovala, jestli má odpovědět „hokksundská Norka“, ale nakonec se omezila jen na Norku, o čemž hongkongský Číňan chvíli dumal, než to nakonec s triumfálním „Aha!“ opravil na „Skandinávka!“ a zeptal se jí na účel její cesty do Hongkongu.

„Mám najít jednoho muže,“ vysvětlila a zírala do šedomodrých mraků v naději, že se brzy musí zjevit pevná půda.

„Aha!“ zopakoval hongkongský Číňan. „Jste velice hezká, slečno. A rozhodně si nemyslete, že si Číňané berou vždycky jen jiné Číňany.“

Unaveně se usmála. „Myslíte tím hongkongské Číňany?“

„Zvláště ty hongkongské,“ přikývl muž horlivě a pozvedl ruku, na které neměl žádný prstýnek. „Dělám do mikročipů, moje rodina má továrny v Číně a severní Koreji. Co máte na programu dnes večer?“

„Budu doufám spát,“ zívla Kaja.

„Co zítra večer?“

„To doufám, že už budu mít toho muže a budu s ním na cestě domů.“

Hongkongský Číňan sraštil čelo: „Máte tolik na spěch, slečno?“

Kaja s díky odmítla Číňanovu nabídku na svezení a nastoupila do dvoupatrového autobusu mířícího do města. O hodinu později stála sama na chodbě hotelu Empire Kowloon a zhluboka dýchala. Zastrčila do dveří přiděleného hotelového pokoje plastovou kartu a teď jí zbývalo jen otevřít. Donutila ruku, aby stiskla kliku. Pak rozrazila dveře a zírala do místnosti.

Nikdo tam nebyl.

Samozřejmě že tu nikdo není.

Vešla dovnitř, postavila kufr na kolečkách vedle postele, přistoupila k oknu a vyhlédla ven. Nejprve se podívala na hemžení lidí na ulici o sedmnáct pater níže, potom na mrakodrapy, které se ani v nejmenším nepodobaly svým křehkým nebo alespoň pompézním sourozencům na Manhattanu, v Kuala Lumpur nebo v Tokiu. Zdejší výškové budovy vypadaly jako termiště, byly hrozné a impozantní zároveň, jako groteskní svědkové toho, co si lidský druh dokáže vymyslet, jestliže potřebuje na prostor jen mírně přesahující sto čtverečních kilometrů dostat sedm milionů lidí. Kaja cítila, jak se jí tělem šíří únava, skopla boty a padla na postel. Ačkoli pokoj byl dvoulůžkový a hotel čtyřhvězdičkový,

zabírala sto dvacet centimetrů široká postel prakticky celou místnost. Kaja myslela na to, že mezi těmi termitišti má najít jednu konkrétní osobu, jednoho muže, který podle všeho nemá právě zájem být nalezen.

Chvíli zvažovala možnosti: zavřít oči, nebo se pustit do hledání. Potom se vzchopila a znovu vstala. Svlékla se a došla do sprchy. Později před zrcadlem bez samolibosti konstatovala, že hongkongský Číňan měl pravdu: je krásná. Nebyl to pouze její názor, blížilo se to faktu natolik, jak jen u krásy lze. Obličej s vysokými lícními kostmi, výrazné, avšak pěkně tvarované havraní obočí nad téměř dětsky velkýma očima se zelenými duhovkami, které intenzivně zářily tak, jak je typické pro dospělé mladé ženy. Medově hnědé vlasy, široká ústa a plné rty, které jako by líbaly samy sebe. Dlouhý štíhlý krk, stejně štíhlé tělo s drobnými prsy, jež byly pouhými vyvýšeninkami, zvlněními na mořské hladině dokonalé, byť poněkud zimně bledé kůže. Měkké oblíny boků. Dlouhé nohy, díky nimž ji během studia na střední škole v Hokksundu vyhledaly dvě osloské modelingové agentury, jejichž zástupci jen vrtěli hlavou nad jejím odmítnutím. Nejvíc ji těšilo, co jí jeden z nich řekl na rozloučenou: „Dobrá, ale nezapomeňte, drahoušku, že nejste žádná *dokonalá* kráska, zuby máte malé a ostré. Neměla byste se tolik usmívat.“

Usmívala se pak raději než dříve.

Oblékla si kalhoty barvy khaki, slabou větrovku a beztlížně a neslyšně sjela výtahem do recepcce.

„Chungking Mansion?“ zeptala se jí recepční, jen tak tak přitom dokázala nepovytahnout obočí a ukázala: „Po Kimberley Road na Nathan Road a doleva.“

Všechna ubytovací zařízení a hotely ve členských zemích Interpolu mají povinnost registrovat zahraniční hosty, avšak když Kaja zavolala tajemníkovi na norské ambasádě, aby zjistila, kde se muž, jehož hledá,

zdržoval naposledy, vysvětlil jí tajemník, že Chungking Mansion není ani hotel, ani *mansion* ve významu panské sídlo. Je to soubor obchodů, pouličních bister, restaurací a pravděpodobně více než stovky certifikovaných i necertifikovaných ubytoven se dvěma až dvaceti pokoji – a to vše je rozděleno do čtyř velikých obytných výškových domů. Pronajímané místnosti se tam pohybují od jednoduchých, čistých a příjemných až po krysí díry a jednohvězdičkové věžeňské cely. A co je nejdůležitější: člověk bez přílišných nároků na život může v Chungking Mansion spát, stravovat se, bydlet, pracovat a rozmnožovat se, aniž by kdy toto mraveniště opustil.

Na Nathan Road, rušné ulici plné obchodů se značkovým zbožím, s hladkými fasádami a velkými výkladními skříněmi, našla Kaja vstup do Chungking Mansion. Vešla dovnitř.

Vstoupila mezi výpary z kuchyní rychlého občerstvení, údery ševcovských kladívek, svolávání k muslimské modlitbě z rádia a unavené pohledy z obchodů s použitým oblečením. Usmála se na poněkud zmateného batůžkáře s *Lonely Planet* v ruce a s bílýma, očividně zmrzlýma nohama čouhajícíma z nadmíru optimistických maskáčových šortek.

Uniformovaný strážný pohlédl na papírek, který mu Kaja podala, pronesl „*Lift C*“ a ukázal jí dál do chodby.

Fronta před výtahem byl tak dlouhá, že se dovnitř dostala teprve napotřetí. Mačkala se ve vrzající a klepající se železné bedně tak, až jí to připomnělo cikánskou tradici pohřbívat mrtvé vestoje.

Ubytovna měla muslimského majitele s turbanem na hlavě, který jí okamžitě a s velkým nadšením ukázal stísněnou místnůstku, v níž se překvapivě našlo místo pro televizor na stěně nad nohama postele a chroptící klimatizaci nad hlavami. Majitelovo nadšení opadlo,

jakmile jeho snahu pronajmout jí pokoj zmařila tím, že mu ukázala fotografii muže a jeho jméno v podobě, v jaké by bylo zapsáno v jeho cestovním pase, a zeptala se, kde ten muž teď je.

Když spatřila majitelovu reakci, rychle mu vysvětlila, že je mužova manželka. Tajemník na velvyslanectví jí objasnil, že mávat v Chungking Mansion identifikačním průkazem z oficiálních kruhů by bylo „kontraproduktivní“. A poté, co Kaja pro jistotu dodala, že má s mužem na fotografii pět dětí, se postoj majitele ubytovny radikálně proměnil. Mladá pohanka ze Západu, která už přivedla na svět tolik dětí, si žádala jeho respekt. Ztěžka vzdychl, zavrtěl hlavou a lítostivě lámanou angličtinou pronesl: „Smůla, smůla, paní. Sebrat mu pas.“

„Kdo?“

„Kdo? Triáda, paní. Vždycky Triáda.“

„Triáda?“ vykřikla Kaja.

Samozřejmě tu organizaci znala, ale vlastně si nejspíš představovala, že čínská mafie patří především do komiksů a karatistických filmů.

„Posadte se, paní.“ Rychle jí přisunul židli, na kterou Kaja dosedla. „Hledali ho, byl pryč, sebrali pas.“

„Pas? Proč?“

Muž zaváhal.

„Prosím, musím to vědět.“

„Obávám, že váš muž sázet na koníčky.“

„Na koníčky?“

„Happy Valley. Dostihová dráha. Odporné.“

„Má dluhy? U Triády?“

Muž přikývl a několikrát zavrtěl hlavou, aby tuto skutečnost jednak potvrdil a jednak nad ní vyjádřil lítost.

„A oni mu sebrali pas?“

„Pokud chtít odjet z Hongkongu, muset pas vykoupit tím, že zaplatit svoje dluhy.“